

[Aksel Larsen.]

jetjagerkøbende minister, den højtærede forsvarsminister, holdt i skræddernes fagforening den 22. marts, hvori han bl. a. sagde:

„Vi går ind i Atlantpagten for at bevare freden, men jeg må tilføje, at vi — socialdemokratiet og regeringen — netop i kampen for freden kan se os nødsaget til at bringe midler og metoder i anvendelse, som vi her i landet er uvante med. Jeg vil dog også fastslå, at vi ikke er glade over at skulle gøre det.“

(*Forsvarsministeren* [Rasmus Hansen]: Det er falsk citat!). Er det mon for meget at bede den højtærede forsvarsminister om her i tinget nærmere at forklare, hvad han tænkte på, og hvilken ny udgave af det danske demokrati, socialdemokratiet har under forberedelse?

Hvad regeringen end måtte få ordre fra Washington til at forsøge, hvad de atlantiske partier og regeringen end måtte have lyst til at sætte i værk, det vil ikke redde deres politik, og det vil ikke få vort parti til at afvige fra den vej, vi har valgt. Men udemokratiske metoder giver bagslag til deres ophavsmænd, og som man vil vide gav f. eks. felttoget imod den kommunistiske presse, mod den kommunistiske ytringsfrihed, det stik modsatte resultat af, hvad man havde ventet sig.

Man troede, man kunne kvæle „Land og Folk“ økonomisk gennem annonceboykot og lignende forholdsregler. Resultatet blev, at vi slog igen. Arbejdspladsernes støtteannoncer gav os i løbet af sommeren 1948 over 100 000 kr. og på 8 uger indsamledes i efteråret 1948 over 600 000 kr. i småbeløb til at sikre fortsættelsen og udvidelsen af „Land og Folk“, samtidig med at tusinder af arbejdsvillige kommunister tog fat på at bringe den kommunistiske presses oplag betydeligt i vejret. Da alle vore fjender rottede sig sammen mod vor presse, viste det sig, at arbejderne forstod betydningen af dens eksistens, de forstod det, fordi den i hele sin virksomhed har gjort sig fortjent til at arve den devise, Jeppe Aakjær i sin tid — men det er længe siden — gav den daværende socialdemokratiske presse:

„Du være de fattiges værner,
du være de riges ris.

Da får du ej ordner og stjerner,
men bævende læbers pris.“

Hvad vor politik angår, henviser vi til vor virksomhed før krigen, hvor vi utrætteligt varetog det arbejdende folks interesser og bekæmpede den fordærlige udenrigspolitik, som bragte Danmark den 9.

april og de 5 onde år. Vi henviser til vort arbejde under besættelsen, hvor vi på trods af illegalitet, forfølgelser, fængsler og koncentrationslejre var med til at føre modstandstanken til sejr i det danske folk. Vi henviser til vore praktiske handlinger efter befrielsen, og vi lader os hverken af lokketoner, trusler eller provokationer bringe bort fra den politiske vej, vi har valgt.

Vi vil i fremtiden mere effektivt end nogensinde arbejde for at vinde og samle det danske folks flertal til kamp for bedre levevilkår, til kamp for Danmarks selvstændighed, til kamp for at bryde Marshallplanens lænker og Atlantpagtens håndjern. Mod krigen og for freden, mod imperialismen og højfinans, for folket — det er vor politik.

De samme partier, som under besættelsen samarbejdede så intimt med Danmarks fjender, har nu — under andre forhold ganske vist — beredt vort land en ny 9. april. Vort mål er ved folkets hjælp at nå frem til en ny 29. august — til frihed og gode levevilkår for det arbejdende danske folk.

Formanden: Det ærede medlem anvendte flere udtryk af meget udfordrende karakter. Det ærede medlem udtalte f. eks., „at „Nationaltidende“ lyver bevidst“. Jeg må påtale udtryk af den art.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gengav her fra folketingets talerstol udtalelser, som han påstod jeg har fremsat ved et møde i skræddernes fagforening her i København. Jeg vil i den anledning gerne gentage, hvad jeg sagde fra min plads i salen, at det er et falsk citat. Jeg har ikke på noget tidspunkt udtalt mig som gengivet af det ærede medlem, og jeg spørger det ærede medlem: Hvor har han en sådan udtalelse fra, siden har tør påberåbe sig den her fra tingets talerstol?

Dernæst vil jeg gerne sige i anledning af det ærede medlems udtalelse, at der foregik jo et og andet på det omtalte møde i skræddernes fagforening, som virkelig var af interesse. Der var en talsmand for det ærede medlems parti, som tog ordet og overfor mig erklærede, at i et folkedemokratisk samfund var der ikke plads for Rasmus Hansen, hvilket, således som udtalelsen faldt, vil sige, at i et folkedemokratisk samfund var der ikke plads for socialdemokrater. (*Aksel Larsen:* Nå-å!) Således var udtalelsen ment. Således blev den opfattet af forsamlingen, og der var ingen af de